

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/192/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4111215629
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4111215629.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: BKS - Leasing a. s., Bratislava, Pribinova 4, IČO: 31 644 333, zastúpený Mgr. Miroslavom Rybánskym, advokátom so sídlom Bratislava, Grösslingova 10, proti odporkyňi: P. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom N., C.. XXX/XX, zast. opatrovníčkou V. bytom N. C. XX, o zaplatenie 2.333,05 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 25. apríla 2012, č. k. 10C/155/2011-137, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1.125,90 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.125,90 eura od 04. 12. 2009 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V zostávajúcej časti súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1, 2 a 5 zák. č. 258/2001 Z. z., § 52 ods. 1, 2, 3, § 53, § 54 ods. 1, 2 a § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. a vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že účastníci konania uzavreli dňa 25. 01. 2007 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorý vzťah je potrebné, vzhľadom na právne postavenie účastníkov konania, považovať za vzťah spotrebiteľský. Z predmetnej zmluvy vyplýva, že navrhovateľ poskytol odporkyňi úver vo výške 184.250,-Sk (11.591,98 eura), pri ročnej percentuálnej miere nákladov vo výške 30,15%. Odporkyňa sa zaviazala splatiť úver v 36 mesačných splátkach po 7.869,-Sk, z čoho bolo havarijné poistenie 893,30 Sk. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy bola Dohoda o všeobecných obchodných podmienkach k zmluve o úvere č. LZK/07/20015 zo dňa 25. 01. 2007. Keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere, uzavretá medzi účastníkmi konania poukazuje na jednotlivé ustanovenia týchto obchodných podmienok, a keďže ide o spotrebiteľský vzťah, súd je zo zákona povinný skúmať jednotlivé ustanovenia a posúdiť ich súlad so zákonom. V predmetnej veci boli súdu predložené obchodné podmienky v tlačenej forme, ktoré sú však tlačené miniatúrnym písmom a tieto mohli byť súdom iba veľmi ťažko a s veľkou námahou analyzované. Už samotná forma obchodných podmienok zakladá oprávnenie súdu neprihliadať na jednotlivé ustanovenia uvedené v týchto podmienkach. Súd za neprimerané podmienky považoval sankčné dojednania, t.j. omeškania s úhradou splátok úveru, podľa ktorých v prípade omeškania so splatením peňažného záväzku alebo jeho časti vyplývajúceho zo ZU a jej príloh alebo iných dojednaní medzi veriteľom a dlžníkom, je veriteľ oprávnený uplatniť si nárok na zmluvnú pokutu vo výške 0,2% za každý deň omeškania s úhradou peňažného záväzku alebo jeho časti. Ďalej bolo v dohode uvedené, že pokiaľ dlžník poruší povinnosti vyplývajúce zo ZU a jej príloh, je veriteľ oprávnený uplatniť si nárok na zmluvnú pokutu vo výške uvedenej v tejto DVOP alebo v ZU. Uvedené sankcie si navrhovateľ stanovil sám, bez možnosti vyjadrenia sa odporkyne voči ich výške. V predmetnej veci si navrhovateľ určil (stanovil) duplicitnú sankčnú povinnosť odporkyne (dlžníka) pre prípad nedodržania splátkového kalendára, teda pre prípad omeškania dlžníka s platbou mesačnej splátky. Okrem toho má porušenie platobných povinností dlžníka i následok vo forme

zosplatnenia úveru a odstúpenia od zmluvy (za poplatok) a to v prípade, ak je dlžník 30 a viac dní v omeškaní s čo i len čiastočnou úhradou ktoréhokolvek svojho finančného záväzku (článok VII., bod 7.1 písm. f) dohody). Takto stanovené všeobecné podmienky jednoznačne zvýhodňujú veriteľa, pričom v prípade určenej zmluvnej pokuty a úroku z omeškania, ide o duplicitnú sankciu, ktorá je neprípustná a je v neprospech spotrebiteľa. V zmluve je síce uvedené, že jej súčasťou je dohoda o všeobecných obchodných podmienkach, a teda odporca si podľa znenia zmluvy mohol podmienky pred podpísaním zmluvy prečítať, avšak vzhľadom na technické vyhotovenie týchto všeobecných podmienok, ktoré sú v neprehľadnej, zložitej formulovanej a miniatúrnymi písmenami písanej forme, nemal možnosť a ani šancu pochopiť formuláciu týchto podmienok a domyslieť dôsledky nimi upravené. Takýmto zmluvným dojednaniám nemožno preto priznať právnu ochranu pre rozpor s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda pre rozpor s dobrými mravmi. Z tohto dôvodu súd preto dohodnutú zmluvnú pokutu vo výške 360,82 eura považoval za neprijateľnú podmienku, stanovenú v rozpore s dobrými mravmi, a preto ju ani navrhovateľovi nepriznal. V predmetnej veci, vzhľadom na omeškanie dlžníka (odporcu), navrhovateľ zrealizoval výkon zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva, dohodnutý v zmluve o autoúvere, predmetom ktorého bola hnutelná vec - motorové vozidlo, na kúpu ktorého poskytol navrhovateľ odporcovi úver na základe vyššie uvedenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odporca si svoje povinnosti od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t.j. od 25. 01. 2007 riadne plnil, úver splácal v dohodnutých splátkach po 7.869,-Sk v počte 20 splátok, pričom 21. splátku zaplatil vo výške 0,46 eura a ďalšie štyri splátky už nezaplatila (22. až 25. splátku). Navrhovateľ využil svoje oprávnenie v zmysle zmluvy o autoúvere a dňa 19. 01. 2009 odstúpil od zmluvy o autoúvere a vyzval odporkyňu na odovzdanie predmetu financovania, t. j. osobného automobilu Citroën C5. Vystavil plnomocenstvo J. M., ktorý dňa 29. 01. 2009 prevzal predmet zmluvy od odporkyne. Následne motorové vozidlo predal na aukcii dňa 14. 10. 2009, ktorú realizoval jeho obchodný partner spoločnosť Solutio Salex Solutions, s. r. o. a to za 3.650 eur na základe zmluvy o spolupráci. Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal zaplataenia nákladov spojených s vyhľadávaním a odobratím PF, ktoré veriteľovi vznikli porušením povinnosti dlžníka odovzdať predmet financovania podľa tejto zmluvy veriteľovi riadne a včas. Z čoho pozostávajú, resp. mali pozostávať pri uzavretí zmluvy náklady nevyhnutne vynaložené v súvislosti s vyhľadávaním, predajom atď. nie je a pri uzatváraní zmluvy ani zo strany navrhovateľa nebolo nikde špecifikované. Z tohto dôvodu sa preto spotrebiteľ (odporkyňa) dostala do značnej nerovnováhy a nevýhody, ako aj neistoty, keďže pri podpise zmluvy nebolo jasné, aké prípadné náklady v súvislosti s realizáciou odobratia, predaja predmetu financovania bude musieť dodatočne uhradiť. Za situácie, keď zmluva a dohoda o všeobecných obchodných podmienkach obsahujú iba takúto všeobecnú formuláciu výdavkov súvisiacich s odobratím a predajom predmetu financovania, nie je navrhovateľ (veriteľ) nútený dohodnúť také podmienky odobratia a predaja predmetu financovania s inými dodávateľmi služieb, ktoré by boli čo najvýhodnejšie a najmenej zaťažujúce pre spotrebiteľa (odporkyňu). Navyše, keďže ide o úkony, ktoré realizuje veriteľ (navrhovateľ), ktorý aj uzatváral zmluvy s ďalšími dodávateľmi služieb (odobratie vozidla, sprostredkovanie predaja vozidla), odporkyňa ako dlžníčka nemala možnosť ovplyvniť podmienky týchto zmlúv, ako aj výšku odmeny, či cenu poskytovanej služby. Odmena za odobratie vozidla (395,01 eura), náklady spojené s predajom predmetu zmluvy (390,92 eura), a zmluvnú pokutu (360,82 eura) je podľa názoru súdu neprimerane vysoká, keď iba tieto náklady (spolu vo výške 1.146,75 eura) predstavujú takmer 37% z celkovej predajnej ceny motorového vozidla po jeho odobratí odporkyňu a predaji na aukcii. Z tohto dôvodu preto postup navrhovateľa, ktorým ponechal úhradu týchto nákladov v plnom rozsahu na odporkyňu, považoval za neprimeranú podmienku, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Súd nepriznal navrhovateľovi náhradu za vyššie uvedené služby pri výkone zabezpečovacieho práva a tiež poplatok za prepravu predmetu leasingu 13 eur, ak s dodávateľom služby J. M. bola dojednaná paušálna suma za odobratie vozidla 10.000,-Sk bez DPH, pričom na takúto sumu nevystavil navrhovateľ dodávateľovi faktúru. Súd ďalej nepriznal navrhovateľom účtovanú čiastku 47,40 eura za odhlásenie vozidla, pričom v tej istej faktúre je účtovaný poplatok za zápis a zrušenie zápisu majiteľa v OEV, teda nie je zrejmé, že za odhlásenie vozidla mal zaplatiť dodávateľ. Za opodstatnené výdavky súvisiace s výkonom zabezpečovacieho práva považoval súd poplatky za znalecký posudok 79 eur, zápis a zrušenie zápisu majiteľa 23,70 eura, kilometrovné 71,10 eura, poisťné náklady 266,85 eura, ktoré navrhovateľ platil od odobratia predmetu financovania do jeho predaja tretej osobe. Okrem toho považoval súd za opodstatnenú žalobu v časti dlžných splátok 1.305,54 eura a doplatku úveru 2.546,94 eura, spolu 4.293,13 eura, od ktorej súd odpočítal predajnú cenu vozidla 3.067,23 eura (bez DPH), rozdiel je 1.225,90 a od uvedenej sumy odpočítal zaplatenú splátku odporkyňou po finančnom vyrovnaní 100 eur, čo predstavuje 1.125,90 eura. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.125,90 eura. Navrhovateľ poskytol odporkyňu úver vo výške 6.115,98 eura. Odporkyňa na splátkach z tejto sumy zaplatila 5.221

eur - 20 splátok po 261,20 eura + 0,46 eura z 21. splátky + 100 eur spolu 5.324,46 eura. Navrhovateľ zrealizoval zabezpečovacie právo predajom motorového vozidla (predmetu zálohu) za kúpnu cenu 3.067,23 eura (bez DPH). Ak by bola plná kúpna cena započítaná na zaplatenie dlhu odporkyne, bol by zaplatil 8.391,69 eura. Pri celkovej cene úveru, ktorý bol vypočítaný na 36 splátok po 261,20 eura, by bola mala zaplatiť navrhovateľovi 9.403,20 eura a zostalo by jej zaplatiť titulom úveru sumu 1.011,51 eura (9.403,20 - 8.391,69). Navrhovateľ však odporkyňu naučtoval všetky náklady súvisiace s predajom, odobratím a ostatnými s tým súvisiacimi poplatkami za znalecký posudok, provízie a zmluvnými a poplatky, v dôsledku čoho žiada uhradiť ešte sumu 2.333,05 eura. Za situácie, keď odporkyňa uhradila navrhovateľovi na splátkach sumu 5.324,46 eura, bolo jej odobraté motorové vozidlo, ktoré navrhovateľ predal za sumu 3.067,23 eura, má zaplatiť ešte sumu 2.333,05 eura, spolu by teda zaplatila 10.724,74 eura, čo v konečnom dôsledku predstavuje v prípade úplnej úhrady navýšenie úveru o 4.608,76 eura, ktorá suma je neprimeraná, vzhľadom na odobratie motorového vozidla, ktoré z tohto dôvodu nemôže užívať. Keďže súd za opodstatnené výdavky považoval náklady na znalecký posudok 79 eur, zápis a zrušenie zápisu majiteľa 23,70 eura, kilometrovné 71,10 eura a poistné náklady 266,85 eura. Okrem toho považoval súd za opodstatnenú žalobu v časti dlžných splátok 1.305,54 eura a doplatku úveru 2.546,94 eura, spolu 4.293,13 eura, od ktorej súd odpočítal predajnú cenu vozidla 3067,23 eura, rozdiel je 1.225,90 a od uvedenej sumy odpočítal zaplatenú splátku odporkyňou po finančnom vyrovnaní 100 eur, čo predstavuje 1.125,90 eura. Súd priznal z dôvodu omeškania odporkyne so splácaním úveru navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9% ročne, od 15. októbra 2010, ktorá výška je v súlade s ustanovením § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (výška úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky 1%, navýšenie o 8% je úrok z omeškania vo výške 9% ročne). Do omeškania sa odporkyňa dostala dňom 04. 12. 2009, nakoľko po odstúpení od úverovej zmluvy bola odporkyňa vyzvaná listom zo dňa 19. 01. 2009 na doplatenie zvyšnej sumy, ktorú jej navrhovateľ ako veriteľ poskytol do 14 dní. Vo zvyšku nároku uplatňovaného navrhovateľom, t.j. 1.207,15 eura súd žalobu zamietol. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd preto zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.125,90 eura s 9% ročným úrokom z omeškania od 04. 12. 2009 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP, keď náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov, keďže pomer úspechu a neúspechu účastníkov konania možno považovať za takmer rovnaký, aj keď v tomto prípade sa o niečo viac úspešnejšou javí byť odporkyňa, nakoľko súd ju zaviazal zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.125,90 eura zo žalovanej sumy 2.333,05 eura. Súd zamietol návrh v časti žalovanej sumy 1.207,15 eura. Odporkyňa však náhradu trov konania nepožadovala, súd preto rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP tak, že ich nepriznal žiadnemu z účastníkov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ v časti nepriznaného nároku na zaplatenie sumy 1.207,15 eura a trov konania, odôvodniac ho tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutia vo veci, ako aj z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvého stupňa návrh zamietol v časti o zaplatenie sumy 1.207,15 eura s príslušenstvom, ktorý pozostával z nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 360,82 eura, nákladov na odobratie predmetu kúpy vo výške 395,01 eura, nákladov spojených s predajom predmetu kúpy vo výške 390,92 eura, prepravy predmetu kúpy vo výške 13 eur a nákladov vzniknutých v súvislosti s odhlásením predmetu kúpy na dopravnom inšpektoráte vo výške 47,40 eura. Navrhovateľ súdu presne špecifikoval jednotlivé nároky, ktoré si voči odporkyňu uplatňuje, doložil kópie dôkazov k týmto nárokom navrhovateľa, uviedol jednotlivé ustanovenia zmluvného vzťahu, ako aj právnu kvalifikáciu k týmto nárokom. Všetky súdom nepriznané nároky predstavujú náklady, ktoré navrhovateľ skutočne reálne vynaložil, boli uplatnené v súlade so zmluvou a navrhovateľ ich považuje za primerané. K dohode o všeobecných obchodných podmienkach (DVPL) uviedol, že forma pre posúdenie ich platnosti nie je rozhodujúca. Pre posúdenie platnosti DVPL je rozhodujúci obsah týchto ustanovení, pričom odporkyňa s nimi bola oboznámená, čo potvrdila svojim podpisom. Nároky, ktoré si navrhovateľ uplatňuje, vyplývajú z Občianskeho zákonníka, pričom DVPL obsahuje bližší spôsob vyčíslenia vzniknutej škody. Preto nemožno prijať názor prvostupňového súdu, že odporca si nemohol byť vedomý dôsledkov porušenia svojich zmluvných povinností. K zmluvnej pokute uviedol, že tak, ako bola zmluvnými stranami v zmluve dohodnutá, je v súlade so zákonom a jej výška je vzhľadom na rozsah zabezpečovanej povinnosti primeraná a žiadnym spôsobom neodporuje dobrým mravom, nakoľko takýto zabezpečovací prostriedok predpokladá aj Občiansky zákonník. Súd nezohľadnil skutočnosť, že navrhovateľ si uplatnil zmluvnú pokutu za obdobie pár mesiacov predchádzajúce dátumu, od ktorého si uplatňuje nárok na úroky z omeškania, pochybil a vec nesprávne právne posúdil, keď navrhovateľovi nárok na zmluvnú pokutu nepriznal. Navrhovateľ sa nestotožňuje s odôvodnením ohľadom nepriznania

nákladov na odobratie predmetu kúpy, nákladov spojených s predajom predmetu kúpy, nákladov na prepravu predmetu kúpy a nákladov vzniknutých v súvislosti s odhlásením predmetu kúpy na dopravnom inšpektoráte. Pochybenie súdu vidí najmä v jeho tvrdení, že predpokladom ich priznania by bola iba presná špecifikácia výšky týchto nákladov v zmluve v čase jej uzatvárania. Vyčíslenie konkrétnej výšky škody vzniknutej v dôsledku neplnenia zmluvných povinností zo strany odporcu je však z praktického hľadiska nemožné. Náklady spojené s predajom predmetu kúpy, náklady na odobratie predmetu kúpy, poplatky spojené s úkonmi na dopravnom inšpektoráte a náklady na prepravu predmetu kúpy si navrhovateľ uplatňuje z titulu náhrady škody, spôsobom vyčíslenia ktorej je obsiahnutý v DVPL. Všetky súdom nepriznané nároky navrhovateľa vznikli v príčinnej súvislosti s tým, že odporkyňa neuhrádzala dohodnuté splátky, a teda navrhovateľ musel pristúpiť k odobratiu predmetu kúpy, ktoré zrealizovala spoločnosť poverená navrhovateľom, vydražiť predmet kúpy na verejnej dražbe, zabezpečiť prepis predmetu kúpy po jeho vydražení na príslušnom dopravnom inšpektoráte a v súvislosti s týmito úkonmi predmet kúpy prepraviť. Všetky tieto úkony navrhovateľ realizoval výlučne z dôvodu, aby predajom predmetu kúpy čo možno najviac minimalizoval svoju stratu v súvislosti s tým, že zafinancoval predmet kúpy, ktorý si vybral odporca, ktorý odporca užíval, avšak neplatil dohodnuté splátky. Tieto náklady zaviniel výlučne odporca a pri uzatváraní zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že v prípade neplatenia dohodnutých splátok je navrhovateľ k takémuto postupu oprávnený a odporkyňa sa zaviazala tieto náklady uhradiť, pričom tieto náklady sú primerané a reálne. Súd prvého stupňa preto pochybil a vec nesprávne právne posúdil, keď navrhovateľovi nárok na zaplatenie uvedených reálne vzniknutých a vynaložených nákladov nepriznal. Súdom nepriznaný nárok navrhovateľa, ktorý si uplatnil ako náhradu za účelne vynaložené náklady vzniknuté v súvislosti s odhlásením predmetu kúpy na dopravnom inšpektoráte, je založený na rovnakom skutkovom základe ako súdom priznaný nárok na zaplatenie reálne vynaložených nákladov za zápis a zrušenie zápisu majiteľa v osvedčení o evidencii vozidiel. Súd teda opomenul skutočnosť, že odlišnosť oboch týchto nárokov je všeobecne známa a netreba ju dokazovať. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti zmeniť a odporcu zaviazat' zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.207,15 eura s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.207,15 eura od 04. 12. 2009 do zaplatenia.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok podľa § 212 ods. 1 OSP na nariadenom odvolacom pojednávaní podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné, preto rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podaným návrhom sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu sumu 2.333,05 eura s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne so žalovanej sumy od 04. 12. 2009 do zaplatenia a náhradu trov konania. Návrh odôvodnil tým, že navrhovateľ uzatvoril 25. 01. 2007 zmluvu o autoúvere č. LZK/07/20015, predmetom ktorej bolo poskytnutie účelovo viazaného úveru na kúpu ojazdeného osobného automobilu zn. Citroën - C 5 2,2 HDi 98, rok výroby 2002. Odporkyňa pred uzatvorením zmluvy o autoúvere dňa 25. 01. 2007 kúpila kúpnu zmluvou č. KZK/07/20015 predmet kúpy za sumu 11.119,96 eura, pričom časť z tejto sumy vo výške 6.115,98 eura poskytol navrhovateľ. Odporkyňa sa zaviazala uhrádzať počas 36 mesiacov splátky úveru vo výške a termínoch uvedených v predpise splátok.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva

na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (napr. II. ÚS 85/06).

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení.

Odvolačný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nezodpovedá uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 OSP. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí citoval ustanovenia zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov a ustanovenia Občianskeho zákonníka a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že účastníci konania uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorý vzťah je potrebné, vzhľadom na právne postavenie účastníkov konania, považovať za vzťah spotrebiteľský. Súd prvého stupňa sa vôbec nevysporiadal s tým, že zmluva o autoúvere, uzavretá medzi účastníkmi konania bola uzavretá podľa § 269 ods. 2 zák. č. 513/1991 Zb. s použitím § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a § 553 Občianskeho zákonníka. V rozhodnutí neodôvodnil, prečo vzhľadom k úverovej zmluve ako absolútnemu obchodu je vec potrebné posudzovať podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch, a nie podľa Obchodného zákonníka. Súd prvého stupňa sa nezaoberal tým, či má odporkyňa povinnosť platiť zmluvnú pokutu vo výške 360,82 eura, náklady na odobratie predmetu kúpy vo výške 395,01 eura, náklady spojené s predajom predmetu kúpy vo výške 390,92 eura, prepravy predmetu kúpy vo výške 13 eur a náklady vzniknuté v súvislosti s odhlásením predmetu kúpy na dopravnom inšpektoráte vo výške 47,40 eura, aj keď v priebehu konania bolo preukázané, že zmluva o autoúvere bola zo strany navrhovateľa ako veriteľa ukončená odstúpením od zmluvy o autoúvere zo dňa 29. 01. 2009 v zmysle článku VII. bod 7.2 písm. b) a f) dohody o všeobecných obchodných podmienkach k zmluve o úvere a v súlade s čl. V. bod 5.1 DVOP. Keďže súd prvého stupňa sa vecou z uvedeného pohľadu nezaoberal, nevysporiadal sa s tým, aký vplyv má odstúpenie navrhovateľa od zmluvy o autoúvere na nároky, ktoré si navrhovateľ uplatňuje v tomto konaní. Súd prvého stupňa sa nezaoberal ani tým, že zmluva o autoúvere obsahuje aj zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva (pričom väčšina nárokov v zamietajúcej časti súvisí práve so zmluvou o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva) a jej právnym posúdením a následkami odstúpenia od zmluvy na túto zmluvu. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP zrušil a vec

mu vrátil na ďalšie konanie. Názorom odvolacieho súdu je súd prvého stupňa v ďalšom konaní viazaný (§ 226 OSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.